

Sygn. akt IV RNs 128/17

POSTANOWIENIE

Dnia 2 czerwca 2017r.

Sąd Rejonowy w Wieliczce IV Wydział Rodzinny i Nieletnich w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Paweł Styra

Protokolant: sekr. sądowy Rita Kasprzyk

po rozpoznaniu w dniu 2.06.2017r. w Wieliczce

na rozprawie

sprawy z wniosku kuratora

przy uczestnictwie C. K. (1)

o zmianę leczenia odwykowego

postanawia:

I. zmienić postanowienie Sądu Rejonowego dla Krakowa- Podgórze w Krakowie z dnia 1.04.2016r. sygn. akt IIIRNs 1236/15/P w ten sposób, że zobowiązać C. K. (1) PESEL (...) do poddania się leczeniu odwykowemu przeciwalkoholowemu w stacjonarnym zakładzie lecznictwa odwykowego, w pozostałym zakresie postanowienie pozostawiając bez zmian;

II. nie obciążać uczestnika kosztami postępowania.

Sygnatura akt IV RNs 128/17

UZASADNIENIE

postanowienia z 2 czerwca 2017r.

Kurator sądowy przy Sadzie Rejonowym w Wieliczce wniósł o zmianę orzeczenia Sądu Rejonowego dla Krakowa Podgórze w Krakowie z 1 kwietnia 2016r. i orzeczenie wobec C. K. (2) obowiązku leczenia w stacjonarnym zakładzie lecznictwa odwykowego, wskazując, że podczas czynności związanych z prowadzonym nadzorem kuratorskim zastawał uczestnika w jego domu w stanie nietrzeźwości, a dotychczas prowadzona terapia nie przyniosła rezultatu.

Uczestnik Z. T. wniósł o oddalenie wniosku, zaprzeczając jego twierdzeniom.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Uczestnik mieszka razem z matką i bratem, nie jest żonaty, nie ma dzieci. W związku z nadużywaniem alkoholu dochodzi do awantur w domu, podczas których interweniowała policja. Obecnie uczestnik pracuje, jako brukarz.

W opinii psychologicznej biegły sądowy M. P. wskazał, że C. K. (1) jest osoba uzależniona od alkoholu i wymaga leczenia odwykowego. Pomimo stwierdzonych u uczestnika zaburzeń osobowości leczenie odwykowe może przynieść poprawę jego stanu zdrowia. W tej sytuacji, w ocenie biegłego psychologa, konieczne jest podjęcie leczenia w warunkach oddziału zamkniętego leczenia odwykowego. Takie same konkluzje przedstawił w swojej opinii biegły psychiatra J. K., wskazując, że leczenie odwykowe uczestnika może przynieść poprawę jego stanu zdrowia i winno się odbywać w

warunkach zamkniętego oddziału leczenia odwykowego. Obaj biegli wskazali, że leczenie winno być kontynuowane w poradni odwykowej i w grupach (...).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów zgromadzony w aktach sprawy IV Alk 141/17 (III RNs (...)), których wiarygodności ani treści nikt nie kwestionował. Podstawa ustaleń faktycznych były też opinie biegłych psychiatry J. K. oraz psychologa M. P., które zostały sporządzone przez specjalistów, odpowiadają na postawione biegłym do zaopiniowania pytania i zagadnienie, w końcu też zostały wydane po osobistym badaniu uczestnika i nie były przez niego kwestionowane.

Sąd odmówił wiary zeznaniom uczestnika, w części, w której kwestionował on swoje uzależnienie od alkoholu, gdyż zeznania te pozostają w sprzeczności z pozostałym wiarygodnym materiałem dowodowym, w szczególności z opiniami biegłych sądowych, w których jednoznacznie potwierdzono uzależnienie alkoholowe uczestnika. W pozostałej części zeznania C. K. (1) były dla Sądu wiarygodne i stanowiły podstawę ustaleń faktycznych.

Sąd zważył, co następuje:

Ustawa z dnia 26 października 1982 r. o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi (Dz. U. Nr 35, poz. 230, tekst jednolity: Dz. U. 2007 r. Nr 70, poz. 473) ustanawia w przepisie art. 21 ust. 2 zasadę dobrowolności poddania się leczeniu przez osoby uzależnione od alkoholu, a jednocześnie dopuściła określone w niej wyjątki od powyższej zasady. Wyjątki te zostały podyktowane ważnymi względami społecznymi i dotyczą one osób, które w związku z nadużywaniem alkoholu powodują rozkład życia rodzinnego, demoralizację małoletnich, uchylają się od pracy albo systematycznie zakłócają spokój lub porządek publiczny i które nie poddają się dobrowolnemu leczeniu.

Stosownie do treści przepisu art. 26 ustawy takie osoby, jeżeli są uzależnione od alkoholu, można zobowiązać do poddania się leczeniu w stacjonarnym lub niestacjonarnym zakładzie lecznictwa odwykowego, a o obowiązku poddania się leczeniu odwykowemu orzeka sąd (art. 25 ust. 2, art. 29). Nałożenie przez sąd obowiązku poddania się leczeniu stanowi wyjątek od zasady dobrowolności leczenia przewidzianej w art. 21 ust. 2 zdanie drugie ustawy. Postępowanie ma na celu ustalenie, czy w stosunku do osoby, której dotyczy, istnieją ustawowe przesłanki do poddania jej obowiązkowi leczenia, a w wypadku istnienia takich podstaw, czy leczenie to powinno mieć miejsce w stacjonarnym czy niestacjonarnym zakładzie lecznictwa odwykowego.

Podstawą prawną rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie są więc art. 24 i art. 26 ust. 1 ustawy z dnia 26 października 1982r. o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi, zgodnie, z którymi do poddania się leczeniu odwykowemu w warunkach stacjonarnych lub niestacjonarnych, zobowiązać można te osoby, które w związku z nadużywaniem alkoholu (...) zakłócają spokój porządek publiczny, po zasięgnięciu opinii w przedmiocie uzależnienia od alkoholu i wskazania rodzaju zakładu leczniczego.

Odnosząc powyższe do okoliczności niniejszej sprawy zauważyć należy, że po za wszelką wątpliwością zrealizowana została medyczna przesłanka, zastosowania obowiązku leczenia odwykowego C. K. (1). Z opinii zgromadzonych w niniejszej sprawie, psychologicznej i psychiatrycznej, wynika jednoznacznie, że uczestnik jest uzależniony od alkoholu, nie ma woli podjęcia leczenia odwykowego, które uważa za niezasadne, a więc w takiej sytuacji konieczne jest podjęcie leczenia w warunkach oddziału zamkniętego. Co więcej, biegli wskazali, że ze względu na postawę uczestnika, konieczne będzie także kontynuowanie takiego leczenia, po opuszczeniu oddziału zamkniętego, w warunkach poradni odwykowej i uczestnictwo w grupach (...).

W ocenie Sądu spełniona została także tzw. społeczna przesłanka, obowiązkowego leczenia odwykowego, a potwierdza ją w szczególności relacja samego uczestnika, przedstawiona na rozprawie w dniu 2 czerwca 2017r. W trakcie zeznań C. K. (1) przyznał, bowiem, że jest w konflikcie z bratem, a w domu dochodzi do awantur, podczas których interweniuje policja. Co prawda uczestnik, wyklucza, aby konflikt ten pozostawał w związku z nadużywaniem alkoholu, jednakże argumentacja ta nie zasługuje na uwzględnienie, z uwagi na treść powołanych wyżej opinii psychologicznej i psychiatrycznej, w których jednoznacznie potwierdzono chorobę alkoholową uczestnika i wskazano na obowiązek leczenia odwykowego w tzw. systemie zamkniętym. Sąd dostrzegł także, że matka uczestnika w piśmie z dnia 13

maja 2017r., pozytywnie „zaopiniowała” postawę syna, wskazując, że obecnie pracuje, jako brukarz. Opinie te należy jednak skonfrontować z informacjami pozyskanymi od kuratora sądowego, który jednoznacznie wskazuje, na problem alkoholowy uczestnika. Jak wynika ze sprawozdań kuratora C. K. (1) wpada w ciągi alkoholowe i nawet podczas wizyt kuratora często był pijany. W ocenie Sądu pozytywny przebieg leczenia odwykowego pozwoli C. K. (1) na odzyskanie możliwości świadomego podejmowania decyzji i ewentualnie na wyciszenie konfliktu z bratem.

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak w sentencji postanowienia.